

Tanulságos igék a példázatokról

Mit tehettek én egyszerű hívőként? Van-e feladatom és küldetésem? Van, mert minden hívő keresztyénnek a maga környezetében kovásszá kell válnia. Meg kell kelesztenie a maga környezetét a hitével, életének példájával és biznyságtételével.

2.

Tanuljatok jót tenni!

5.

Nemcsak fizikailag, lelkileg is gyógyítani kell

Gyerekkorában célul tűzte ki, hogy emberek gyógyítására szenteli az életét. Idén a Kárpát-medencében elnyerte az év családorvosa díjat. Dr. Vajas Tímea lelkesen vállalta, hogy elmeséli, milyen a világ egy doktornő szemével.

6.

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

ÜZENET

XXIX. ÉVF. • 15. SZÁM
2018. AUGUSZTUS 1.
ÁRA 1 LEJ

A tehetetlenség nem szabhat határt Istennek

Július elején az újtordai templomban, majd a kolozsvári Bethlen Kata Diakóniai Központban tartották egyházkerületünk cikluszáró közgyűlését. Az esemény első felében kilenc ifjút szenteltek lelkipásztorrá.

Egyházkerületi közgyűlésünk első napján az újtordai templomban tett fogadalmat kilenc ifjú lelkipásztor. A lelkészszentelő istentiszteleten Kató Béla püspök hirdette az igét a Mk 6,37a alapján. Felhívta a figyelmet a lelkipásztori pálya nehéz pillanataira, amikor megválaszolatlan kérdésekkel, kiegészítéssel találkozik az igehirdető, esetleg a prédikáció túl kevésnek bizonyul. A püspök arra buzdította az ifjakat, hogy ne érzék be a könnyebbnek tűnő megoldásokkal, ne dőljenek be jelen századunk szemfényvesztéseinek, hiszen a tanítványok is, látszólagos tehetetlenségük ellenére, részesei lettek a csodának, és több mint ötezer embert vendégeltek meg. „Az emberi tehetetlenség nem szabhat határt az isteni cselekvésnek” – jelentette ki Kató Béla.

Fekete P. P. János egyházkerületi főgondnok köszöntője után a felszentelt lelkipásztorok részéről Benedek Csongor szólt a gyülekezethez. Vincze Csongor, az újtordai egyházköztség lelkipásztora házigazdaként a templom történetét, a gyülekezet életét mutatta be az egyb-
gyűlteknak. | 4.

Fotó: Kiss Gábor

A régi kövek életnek adnak helyet

Új szerepet kapott a szentmátéi egykori felekezeti iskola. A kommunizmus idején elkobzott épület immár gyülekezeti otthonként szolgál. A közösség hálaadó istentiszteleten köszönte meg Istennek, hogy az épületet sikerült átalakítani.

Az ünnepségen Kató Béla püspök a Mt 6,13b alapján hirdette az igét, amelynek során elmondta: ez az imádság a mindennapjaink része, arra figyelmeztet, hogy a dicsekvés az ünnepben is méltatlan hozzánk, egyedül Istené a dicsőség. Istent dicsőíteni az ember feladata, hiszen hozzá hasonló senki és semmi nincs a világon. | 8.

Állj elő, mert küldetésed van!

AKézdi-Orbai Református Egyházmegye által immár kilencedik alkalommal szervezett Kálvin-hét idén gyereknapra rajtolt. A Kézdivásárhelyen megtartott foglalkozáson az egyházmegyéből mintegy 200 gyerek vett részt. A program az 500 éves nagy évforduló után a hogyan tovább kérdésre adta meg a választ. Küldetésünk van!

Kedden Alsócsernátonban a nőszövetségi nappal folytatódott az eseménysorozat. Buzogány Emese kolozsvári kórházlelkész *A református családok Krisztus szolgálatában* címmel tartott előadást. Az eseményen részt vevő több mint kétszáz nő a család értékörző fontosságáról hallhatott az előadásban. A családról beszélni kell, hiszen mindannyian családban élünk. Azért időszertű, mert ha körülnézünk, azt látjuk, hogy azonos neműek kötnek házasságot és fogadnak örökre gyerekeket. Ilyen körülmények között fontos, hogy keresztyén szemszögből is beszéljünk a családról. | 8.

Tanulságos igék a példázatokról 6.

A kovász

Idősebbeként még jól emlékszünk gyermekkorunkból, mit jelentett a kovász. Hogy minden kenyérsütéskor édesanyánk egy tányérba eltett egy kis adagot a megkelesztett tésztából, és amikor ismét sütött pár hét múlva, akkor azt elővette, langyos vízben feloldotta, és belekeverte az új tésztába, ami aztán megkelesztette.

Milyen csodálatos, hogy Jézus ezt a hétköznapi dolgot tette Isten országának ábrázolójává. Valószínű, ő is gyerekként Názáretben édesanyjánál látta, hogy Mária hogyan dagasztja és süti a kenyeret. Mivel az akkori időben Keleten a házak ajtaja nyitva volt, mindennapi látvány volt, ahogy a háziasszony vette a kovászt, és beléte a tésztába.

A Bibliában a kovásznak többféle értelmezése van. Az Ószövetségben visszautalás a múltra. Amikor Izráel fiai a nagy engesztelési napra vagy a páska ünnepére készültek, tilos volt kovászt használni. Azért, hogy semmi se emlékeztesse őket a múltra. Érdekes, hogy pünkösd ünnepén, amikor a természet adott hálát, kovászos kenyeret kellett enni, a megelőző évi lisztet össze kellett keverni az új búza lisztjével, ez azt ábrázolta, hogy Isten gondviselő szeretete folyamatos népe életében.

Az Újszövetségben Jézus a kovászt kétféle értelemben használja. Egyszer negatív értelemben, amikor a farizeusok és sadduceusok kovásztól int, akik képmutatónak tartották Jézusnak. A másik értelemben a kovász jelentése pozitív: Isten országának szemléltetésére használja Jézus.

Mit jelent az, hogy a mennyek országa hasonlatos a kovászhoz? Az asszony a kovászhoz hárommértéknyi lisztet tesz. A liszt a kovászhoz képest sok, amint a világ is nagy az Isten országához képest. Jézus ezzel a példázattal is bátorítani és vigasztalni akarja az ő tanítványait. Mintha ezt mondaná: a világ nagy, ti pedig kevesen vagytok, de az, amit ti hirdettek, át fogja járni az egész világot, ahogy átjárja a kovász a tésztát.

Hogyan dolgozik a kovász? Észrevétlenül fejti ki hatását. Így működik Isten országa is: nem látványosan, de annál hatásosabban. Elég sok időre van szükség, hogy a kovász elvégezze a maga kelesztő munkáját. Ne esetek kétségbe – mondja Jézus –, ha azonnal nem láttok eredményt, adjatok időt, hogy a hatás meglegyen. Mielőtt süthető tésztá lenne, a kovásznak el kell végeznie a maga munkáját a lisztben, hogy tápláló eledel lehessen. Vagyis mielőtt valaki alkalmas eszközzel lenne Isten kezében, először át kell hatnia őt az evangéliumnak.

A kovászban élet és erő van, mert meg tudja dolgozni a lisztet. Az emberiség történetében látjuk, mi mindennel próbálták az emberek megoldozni e világot. Volt idő, amikor az emberiség azt hitte, hogy ha a művelődés erői átjárják a világot, akkor megoldódnak a gondok. A múlt században abban reménykedtek, hogy a tudomány legújabb vívmányai boldogítani fogják az emberiséget. Sajnos mindezekről kiderült, nem tudnak megoldást, váltságot hozni.

Végző soron a kovász nem más, mint az élő Krisztus. Ő az, aki át tudja formálni az emberi szívket. A hit, az igazi keresztyénység megtartó erő volt a történelem folyamán. Persze sokszor el vagyunk csüggedve. Úgy gondoljuk, e világot

sokkal inkább az önzés, haszonlesés, erőszak és élvezetvágy irányítja. Úgy látjuk, más erők működnek, és az evangélium ereje egyre kevésbé érzékelhető. Pedig nekünk rendületlenül kell hinnünk az evangéliumban. Határozottan kell hirdetnünk: ezt a világot semmi más nem tudja megtartani, csak a Jézusról szóló örömhír.

Az egyháznak sohasem szabad lemondania a misszióról, az evangelizációról. A hívő embereknek, különösen azoknak, akik magas pozíciókban vannak, mindent el kell követniük, hogy a technika, az internet, a számítógépek, a média is az evangélium szolgálatában álljon.

Mert ahhoz nem fér kétség, Isten át akarja járni ezt a világot, és ebben minket, az ő gyermekeit használja fel. Ezért ne szégyelljük az evangéliumot, mondjuk el azt minden embernek, még akkor is, ha megmosolyognak.

De mit tehetek én egyszerű hívő emberként? Van-e nekem ebben feladat és küldetésem? Van, mert minden hívő keresztyénnek a maga környezetében kovásszá kell válnia. Meg kell kelesztenie a maga környezetét a hitével, életének példájával és bizonyágtételével. Sok példát lehet felhozni arra, hogy egy ember milyen sokat tud tenni családjában, gyülekezetében Isten országának terjesztéséért annak

„Hasonló a mennyek országa a kovászhoz, amelyet vett egy asszony, és belekeverte három mérce lisztbe, mire az egész megkelt.”

(Mt 13,33)

érdekében, hogy annak erői átjárják e világot. Jézus szerint Isten országa bennünk van. Az a szomorú, hogy sokszor minket sem járt át eléggé az ige, így azt nem tudjuk másoknak sem továbbadni.

Ez a példázat nemcsak a múltról és jelenről szól, hanem mindenekelőtt a jövődőről. Előremutat arra a nagy eseményre, amikor az egész mindenség teljes lesz Isten ismeretével. Most örülünk az apró jeleknek, annak, ha egy-egy ember élete megváltozik, ha sokan elindulnak a hit útján, ha szenvedélyek bilincsei hullanak le a megkötözöttekről. Vagyis ha a kovász dolgozik, végzi a maga áldott munkáját. Hogy mikor kel meg az egész tésztá, és a világ mikor telik meg Isten dicsőségével, nem tudjuk. Mint ahogy azt sem, hogy mi ezt meg fogjuk-e látni. De hiszünk, hogy Jézus szava igaz, és ígéretei beteljesednek. Imádkozzunk naponta: jöjjön el a te országod!

| LŐRINCZ ISTVÁN |

Könyvespolc

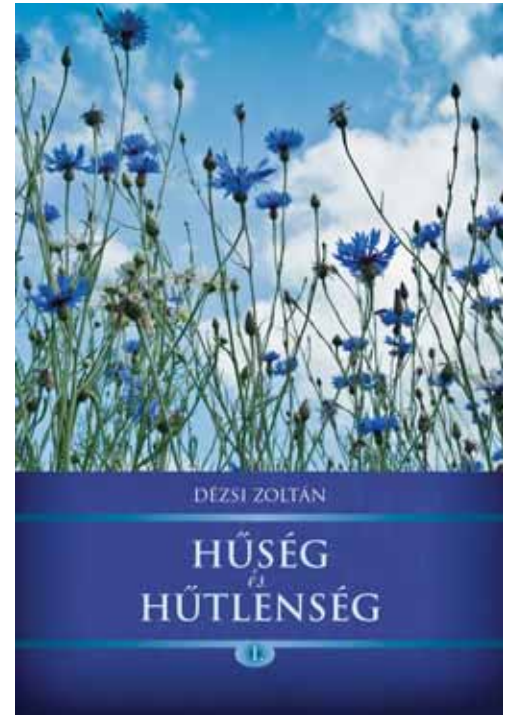
Dézi Zoltán: Hűség és hűtlenség

Megjelent Dézi Zoltán egyházkerületi főgondnokunk *Hűség és hűtlenség* című könyve. A Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpont gondozásában az olvasók elé kerülő kötetről így vall a szerző. „E könyv a Székelyföld és a Mezőség felé viszi az olvasót, nem véletlenül: életem édesen keserű szerelme mindkettő.”

A két idősíkon futó, de egybeforró két párhuzamos életút regényes története a természetellenes szörványlét és a székelyföldi többségi-kisebbségi kettősség dilemmáit mutatja be, felveti a kisebbségi sorsból fakadó kérdéseket, megvillantja a biztonságot adó múlthoz, az erős kapcsolatot jelentő nyelvhez és a megtartó hithez való ragaszkodást, bemutatja a folyamatos és egyre gyorsuló társadalmi átalakulást, átszöve mindezt a szerelem mámorával és gyötrelmével. Hűséggel és hűtlenséggel.

„Gyermekkorom és ifjúságom Rátosnyajódhoz kötötte lelkemet. A későbbiekben nagyszüleim révén édessé vált Gyergyóremete és Magyarpéterlaka. Életem és élményeim tárházában, jóban és rosszban egyaránt mély nyomokat hagyott Galócás, Szováta, Marosvásárhely, Kolozsvár, Gyergyószentmiklós, Csíkszereda és Bukarest. Külön kiemelném Marosfőt, ahol nyugalomban és a fájó magány szorításában ismertem meg a legjobban önmagam.

Amire a legbüszkébb vagyok, az a családom és pedagógusi pályám. Ez utóbbit 52 éve szeretem, és gyakorlom a jelenben is. '89 után megfordultam a politika örvényeiben is, embert próbáló időszak volt.

Amióta édesanyám gyönyörű meséi körülölelték lelkemet, a virágzó képzelet és a szép magyar szó búvóhelyében élek. Íróemberként a későn indulók közé tartozom, bár igyekeztem behozni a lemaradást versköltéssel, gyermekkönyveimmel. Az elődöket és a kortársakat csodálok, tiszteltem. Általuk él, gazdagodik és gyűri le a jelen kihívásait az édes anyanyelv. Mellettük szeretnék szolgálatot vállalni” – írja a szerző, Dézi Zoltán.

Kányádi Sándor örökkévalósága

A gyászoló család egyszerű gyászjelentésben tudatta Kányádi Sándor költő elhunytát, valamint a virrasztás, a részvétnyilvánítás és a búcsúztatás időpontját. Végakarata szerint hamvait a gyászszertartás után a család kertjében helyezték örök nyugalomra szülei porhüvelyé mellé az édes anyaföldbe. Az erdélyi és az egyetemes magyar költészet egyik legnagyobb alakját nemcsak lélekparancsra megjelent tisztelői, hanem az ég is megsiratta. Az égi áldás csak akkor szünetelt, amikor a hamvait és a virágmiriádot vivő lovas kocsi és kísérete a református templomtól az öreg kút mellett elhaladva eljutott a csúron túl a kertbe. Gryllusék énekeltek – végakarata szerint –, Csaba testvér árvái szavaltak, és a végtisztességre összegyűltek együtt énekeltek: „Várom, hogy a szél / azt az almát, / piros almát / lefújja elem.” Méhecskék röpködtek, a fűszalák meggömbültek az esőcseppek súlya alatt, esőfelhők keringtek, és a természet csodás ölen egy nagyszerű embertől vett végtisztességet a nemzet. Élén – lélek szerint – minden magyarok államelnökével, hiteles igehirdetőkkel, életét méltató kortárs börtönjárt irodalomtörténész-baráttal, jobb és baloldali írókkal, tanítókkal és tanárokkal, székyel népviseletbe öltözött felnőttekkel és gyermekekkel, a fel-emelő pillanat súlyát érző gyásznéppel.

Fotó: MTI

A költőt a nagygalambfalvi templomból, Áder János köztársasági elnök jelenlétében kísérték utolsó útjára

Évszázadonként születnek ilyen géniusziak az édes anyanyelvnek, és fél évszázadonként kerül sor az erdélyi magyarság számára ilyen meghatározó végső tiszteletadásra. Legutóbb Tamási Áron temetése és végső hazatérte jelentett ilyen mély és őszinte közösségi együttlétet, a verssorok akkori szerzőjére ötvenkét esztendő múltán szintúgy érvényes gondolatokkal: „Kívánhat-é ember többet: / derékaljnak szülőföldet / s két cserefa tömött árnyát / szemfedőnek.” Igaz, a farkaslaki cserefák helyett immár nagygalambfalvi szilvafák árnyékában pihenhet meg a vándor, aki a határtalan magyarságot és az egészségesen nemzeti érzelmvilágot képviselő, jellegzetesen erdélyi sorsot megtestesítő, hiteles és szeretetteljes életet élő Költő nyughelyéhez zárandokol majd el.

Kányádi Sándor tisztességre és hűségre nevelt, szeretetet sugárzó, igazmondó, méltóságot megtestesítő, példamutató ember volt, aki rá jellemző szerénységgel a legszerencsésebbek közé valóknak tartotta magát. Valóban, az immár letűnt kor sok-sok nehézsége ellenére, alkotása idején megadatott neki, hogy a magyar szó fegyver lehessen az erdélyi magyar értelmiség tollában. Örök érvényű életművét nem a hatalmi viszonyok, hanem éppenséggel az azoktól való távolságtartás határozta meg nyolcvankilenc előtt és után egyaránt. Így válhatott versein felnövekvő gyermekek Sándor bácsijává, és így maradhatott meg közösségét szolgáló hiteles embernek. Nagygalambfalva örökös és toleranciát, szeretetet hirdető polgárának, „tárca nélküli külügyminiszterének” az őt örökre szívébe záró község, a székyelység, az egyetemes magyarság emlékezetében.

Tipikusan erdélyi sorsot megtestesítő életében Kolozsvár és Budapest csupán szükségyszerű kitérő volt. Kolozsvár megadta neki az életteret az alkotáshoz, Budapestre való áttelepülése pedig egy nyugdíjas ember kényszeréből fakadt, akitől méltatlanul elvették a kolozsvári lakását, és ezáltal szülőházájukat elhagyó fiai, unokái közelségébe száműzték. A biztos pont mindig Nagygalambfalva volt, születésében és halálában egyaránt, ráadásul

élete végén állandó romániai lakcíme is szülőfalujába szölt, amelyet számtalanszor nagy szeretettel látogatott meg.

Kányádi Sándor hamvainak az anyaföldbe helyezésével a földi lét, az életpálya befejeződött ugyan, de elkezdődött a lelki és szellemi örökkévalóság. Erre utaltak a templomban hallott egyetemes és sajátosan életizű gondolatok is: „szülőföldhöz ragaszkodott derűs, szelíd természetével, csodálatos tehetségével ízt adott az életnek, verseivel pedig az édes anyanyelvnek”, „alkotó, értékteremtő, békességet és szeretetet sugárzó, életigenlő és a gyermekek felé mindig szeretettel forduló egyéniség volt”, „nem félt a hatalomtól, versben kimondott sok olyan dolgot, amit pályatársai még végiggondolni sem mertek”.

Valóban, szerencsés ember volt Kányádi Sándor. Végakarata és érdemei szerinti emlékezetes temetés járt ki neki. Miközben másokat túlzott csinnadrattával, vagy netán már-már elfeledve kísérték utolsó útjukra, az ő temetése egészen emberi, hiteles és természetközeli volt, akárcsak egész élete. „Ti vagytok a világ világossága” – szölt az ige a szószékről, „vigyen fel Golgotára” (Hargitára) – szölt az ének a virághalmazzal befedett sírgödör felé. Eközben úgy tűnt, hogy mindenki Sándor bácsija még a saját temetésén is az irodalom szépségét, szeretetét, jóságát tanította. Amiként megírta korábban: „aki megért/ s megértet/ egy népet/ megéltet”.

A nagygalambfalvi családi sírkerttől nincs messze Székelykeresztúr, sőt Ispánkút, a fehéregyházi csatatér sem. Itt nyugszik névtelen sírban a magyar költészet másik halhatatlan nagyja, Petőfi Sándor. Neki a sors nem adott közel kilencven esztendőt, sőt még virágokkal és verseinek rigmusával befedett sírhantot sem. Mégis, majdnem kétszáz éve velünk él a szellemisége, talán örökre, hiszen „hol magyar él, hol ember fél, a költő visszatér”. Most pedig az egyetemes és magyar költészet zenitjén Petőfi társául szegődött egy másik költőóriás: Kányádi.

Kányádi Sándor

Tudod

Tudod,
soha nem bántam meg,
hogy megszerettelek,
pedig felbolygatta ez a szeretet
az egész életem,

Tudod,
soha nem csalódtam benned,
pedig sokszor nem értettem
a cselekedetedet,
sokszor féltettelek,
leginkább magadtól féltettelek,

Tudod,
lassan fogynak körülöttem a dolgok,
a dolgaim,
vagy messzire kerülnek tőlem,
vagy csak én távolodok,
ahogy szakadoznak a szálak,
az érzés egyre jobban magához láncol,

Tudod,
mikor megkönnyezek valamit,
ami szép volt,
megvigasztal a gondolat,
hogy lakozik bennem egy csoda,
ami nem hagy el,
amit nem vehet el tőlem
sem az irigység
sem a rosszindulat,

Tudod,
ebből az érzésből táplálkozom,
miatta össze sem csuklom,
ha elesek is, érte felállok,
ha sírok is elmosolyodok,
talán,
ha végleg elalszom,
érte akkor is felébredek.

A tehetetlenség nem szabhat határt Istennek

1. | Az ünnepségen a fiatal lelkipásztorok megfogadták: a szent hivatást Jézus Krisztusnak a hűséges szolgálatában, teljes odaadással gyakorolják, Isten ígését a Szentírás és a református hitvallás szerint a híveknek tisztán és igazán hirdetik, a sákramentumokat Krisztus rendelése szerint szolgáltatják ki. Híveik lelkipáncolásán tanítás, családlátogatás és példaadás által a tiszta evangélium szellemében buzgón munkálkodnak, az egyház építését odaadó hűséggel és példás étellel, egyházuk törvényes rendjének megtartásával szolgálják.

A vándorzászló átadását követően a templom udvarán leleplezték azt a kopjafát, amely a fogadalmat tett fiatalok neveit őrzi.

A felszentelt lelkipásztorok:

Benedek Csongor (Brassó III. Reménység Háza), Kovács Edith-Bella (Kolozsvár I.), Kristály László Zsolt (Kolozsvár XI.), Madaras Mihály Attila (Maroshévíz), Szakács Zsolt (Újös), Székely Szilárd (Sövényfalva), Szigeti Árpád (Marosvásárhely IV.), Szigeti-Simon Emőke (Marosvásárhely IX.), Szövérfi Mihály (Galambod).

A közgyűlés második napján Kató Béla püspök hatéves mandátuma utolsó közgyűlési beszámolóját tartotta. A jelenlegi romániai társadalom helyzetéről úgy vélte, ellentmondásos időszakban van. Elmondta, a gazdasági, pénzügyi, politikai gondok mellett erkölcsi válsággal küzdünk. Ezt pedig a társadalom alappillére, a család meggyengülése bizonyítja. „De azzal, hogy bizonytalan a házasság, és nő a válások száma, megfogyatkozott a gyermekek száma is, akik ha meg is születnek, csonka családban kénytelenek felnőni. Hiányzik a kölcsönös bizalom és az egymásért való felelősségvállalás, amely mindig is az alapja volt a nagycsaládnak” – hangzott el. Egyaránt égető kérdés a fiatalok elvándorlása, a munkaerőhiány, az alkoholizmus és drogfogyasztók számának növekedése, az értékvesztést pedig csak szítja a negatív tartalmakat közvetítő média. „Egy ilyen helyzetben kell helytállnia a küldetését végeznie az egyháznak” – mutatott rá a püspök.

A helytállás egyik eszközének az évszázadok óta kiépített parókiális rendszert nevezte,

amely átalakításra szorul, hogy alkalmazkodhasson a mai kihívásokhoz. „A nagyvárosi misszió hatékonyabbá tétele elkezdődött a lelkész állások megduplázásával. Feltételezhető azonban, hogy ez még nem elég. Fontos az, hogy a lelkipásztorok tanuljanak meg együtt dolgozni, becsülni a mások munkáját anélkül, hogy ők ezáltal kisebbségek lennének” – jelentette ki Kató Béla, majd felhívta a figyelmet a református intézményrendszer kiépítésének fontosságára. „Ezek az intézmények nem helyettesíthetik az egyházközösségeket, de segíthetnek abban, hogy ha jelen vagyunk a társadalomban, akkor talán az egyháztól nem tudó emberek ismét megtalálhatják a közösség felé vezető utat.”

A gyülekezetek helyzetéről elhangzott: az egyházkerület arra törekszik, hogy minél hosszabb ideig önálló jogi személyként, de akár társegyházzá válva is fennmaradjon a közösség. „Egyházunk azonban nem elégedhet meg azzal, hogy a templomban várja az ige hallgatóit, hanem ki kell vinni az evangéliumot oda, ahol az emberek vannak. Így az igehirdetés folytatódik a hétköznapokban is, betöltve missziói szerepét” – jelentette ki a püspök. Úgy véli, a szolgálat egyik legfontosabb része ma

a belmisszió kell hogy legyen, de továbbra is fontos marad a szenvedélybetegek mentése, a börtönpasztoráció, a kórházmisszió, és még sok más szolgálat, amely a templomon kívül történik. A jelentésben elhangzott: az egyház az igehirdetési szolgálaton túl a könyvkiadást, az iratmissziót és az internetes közlést is felkarolta az elmúlt esztendőben, az új médiaközpont felépülésével pedig mindez már sokkal hatékonyabban működik, sokkal több emberhez eljut az üzenet.

A jelentésben szó esett az államtól vissza nem kapott ingatlanokról, illetve a visszaszolgáltatottak leromlott állapotáról. A magyar kormány által nyújtott anyagi segítségnek köszönhetően rengeteg templom és ingatlan felújítása kezdődhet el. Elszomorító tény, hogy hat év alatt 25 ezerrel csökkent a reformátusok lélekszáma, viszont a fiatal lelkipásztorcsaládok jó példát mutatnak a gyermekvállalásban, hiszen idén 30 gyermek született a lelkészcsaládokban.

Zárásként a püspök elmondta: „a falvak elnéptelenedése a legfájdalmasabb látvány. Így sorra szűnnek meg az iskolák, óvodák. Ott, ahol szórványban él a népünk, a beolvadás biztos útján halad, hacsak szülei, lelkipásztorai nem segíti a fiatalokat abban, hogy szórványkollégiumban tanulhassanak. Vízitációink során pontosan lehetett látni, hogy attól a dátumtól, amióta megszűnt az iskola, hogyan maradnak el az ifjak a gyülekezetekből. Egyetlen megoldás, ha a lelkipásztorok, a gyülekezetek annyira utánamegy a gyerekeknek, hogy miután kilépnek az iskola kapuján, azonnal a gyülekezet által biztosított programokon, közösségi alkalmakon vegyenek részt, és itt töltsék el szabadidejüket. Ha naponta gyakorolják a közösségben a nyelvüket, akkor megerősödik az identitás tudatuk, s fel merik vállalni magyarságukat. Ha nem ezzel a felelősséggel mentjük a lelkeket, lehet, ez a mostani templomfelújítás lesz az utolsó is egyben, hiszen később nem lesz kinek. Isten hihetetlen felelősséget rótt a mai generációra, ezért sokkal nagyobb összefogásra van szükség, hogy senki el ne vesszen. Meg kell azonban tanulnunk, hogy ahol az emberi segítség és az emberi lehetőségek véget érnek, ott Isten még tud segíteni. Ezért ne mondjuk soha semmire, hogy lehetetlen.”

Fotók: Kiss Gábor

Kántor Csaba püspökhelyettes a felszentelt lelkipásztoroknak oklevelet nyújt át

Tanuljatok jót tenni!

A györgyfalvi Angyaltáborról és a mezőszéki szórványmunkáról

„Gyerekkoromban nagy álmom volt, hogy megváltsam a világot, mindenkivel jót tegyek, ne legyen több nyomorúság, szenvedés, ezek közül pedig a legfőbb álmom az árvák felkarolása volt” – vallja Antal, illetve most már Kondor Enikő (portrénkon), a Györgyfalván évente megszervezett Angyaltábor megálmodója. Az irodalom, népi kultúra, hagyományok, zene, tánc szerelmese, igazi lelki ember, aki szükség esetén elő tudja venni határozott fellépését.

„Amikor kezdtem nőni, érni, rájöttem, hogy az egész világot nem tudom megváltani” – folytatja Enikő, majd a megoldásra is rámutat: az embernek a legfőbb feladata a saját környezetének szebbé és jobbá tétele. „Úgy érzem, hogy ilyen szempontból lehetünk igazán tanítványai Jézusnak, aki a tanítványait is úgy hívta el, hogy munkatársai legyenek Isten országának az építésében itt, a földön. Tehát mi is úgy lehetünk tanítványok, hogy munkatársakká válunk ebben a feladatban” – foglalja össze határozottan az Angyaltábor Egyesület elnöke.

Az árva gyerekeket felkaroló Angyaltábor nyolc évvel ezelőtt rendezték meg először Györgyfalván. Egy árvákkal és gyermekotthonokkal foglalkozó egyházi érettségi dolgozat, valamint a Dévai Szent Ferenc Alapítvány egyik otthonába tett látogatás után a györgyfalvi gyülekezet gyűjtést szervezett, az összeget pedig Bőjte Csaba ferences rendi szerzetesnek adták át az általa alapított gyermekotthonok lakóinak segítségével. Enikőt is lenyűgözte a Bőjte atya tevékenysége, a dévai gyermekotthonban való önkéntes munka után pedig tenni akart. A györgyfalviak kérésére a szeretetszolgálatos perselyek továbbra is a templomban maradtak, és eldöntötték, hogy a befolyt összegből a református gyermekotthonok lakóinak szerveznek tábor. Így jött létre az első Angyaltábor.

Idén már a nyolcadik tábor rendezői az össze-
forrt csapat. „Azt szeretnénk, hogy az otthonokban nevelkedő gyerekek olyan lelki táplálékot kapjanak, amely erőt ad nekik a mindennapok-

ra. Olyan élményeket és szeretetet próbálunk nyújtani nekik, amely az életben is motiválja őket. Szeretnénk nekik segíteni az életük útján való elindulásban, megmutatni nekik a lehetőségeket, esetleg támogatást is szerezni egy-egy szakma, továbbtanulás elérésére” – mutat rá Enikő a tábor lényegére.

Itt mindenki angyal

Az Angyaltábor Egyesületet 2017-ben jegyeztették be, hogy a munka bővítéséhez a jogi ügyek és anyagiak megfelelő kezelésére alkalmas háttér is meglegyen. Hosszú távú céljuk egy gyermekotthon vagy egy olyan központ létrehozása, ahol sokszínű tevékenységet szervezhetnek a

gyerekeknek, esetleg ösztöndíjprogram létrehozása. Az angyaltáboros csapat még sok jó ötletet, tervet tartogat a tarsolyában. Egyik fő szempontjuk, hogy amikor a táborozó gyerekek felnőnek, és önállósdni kell, saját lábra állni, legyen valamijük, amibe kapaszkodni tudnak. Jelenleg a kolozsvári AKSZA Utcagyerekek Missziós Ház, a marosvásárhelyi Lídia gyermekotthon és a holtmarosi Tulipán otthon lakói, évente 45-50 gyerek látogatja az Angyaltábor, de olyanok is vannak, akik már nem az otthonok lakói, mégis visszajárnak. Sokan a szervezők szeméi előtt nőttek fel évről évre: „olyan kicsin érkeztek, és most már ott tartunk, hogy az egyetemekről, iskolákról beszélünk velük” – idézi fel mosolyogva, kissé meghatódva Enikő. Az angyal kifejezés görögül küldöttet jelent, a Bibliában is Isten küldötteiként jelennek meg mindig az angyalok. „A tábor azért kapta ezt a nevet, mert ott mindenki angyal. A gyerekek azáltal, hogy felénk nyitottságot, szeretetet, ragyogást közvetítenek, a szervezők, támogatók pedig azért, mert továbbítják Isten szeretetét. Ez a fő célunk” – avat be a kulisszatitkokba a fiatal lelkipásztor.

Lelkipásztori jövő a Mezőszéken

Enikő tavaly búcsúzott el a teológiai intézettől, és kezdte el Szamosújváron a szolgálatot gyakorolnival. „A teológia után nagy volt a váltás. Amiről hat éven át elméletben beszélünk, hirtelen rázúdul az emberre” – mutat rá, majd elmondja, sok gyülekezetben még mindig szkeptikusan viszonyulnak egy női lelkipásztorhoz, és valamennyire egyet is ért velük, hiszen a férfiakban általában inkább megvan a vezetői egyéniség, jobban tudnak irányítani egy férfiakból álló presbitériumot, esetleg az asztalra csapni, ha kell. Viszont a női lelkészekben megvan az a lelki töltet, érzékenység, amely közelebb viszi őket a gyülekezethez.

A kétezer lelkes szamosújvári gyülekezet ideális választásnak tűnt számára a gyakornoki éve letöltésére, hiszen ott a Téka Alapítvány a szórványmunkájával, illetve Válaszút sincs messze, ahol a Kallós Zoltán Alapítvány működik. Úgy véli, ezektől az intézményektől sokat tanulhat, még ha nem is ugyanazon a vonalon működnek. „Valamilyen szinten ez az álmom volt a teológiára, úgy éreztem, hogy lelkészként lehet leginkább megvalósítani, de a családi háttér is közrejátszott. Persze szükségem lenne még más képesítésre is, például szociális munka, jog vagy valami hasonló, mégis úgy érzem, a lelkipásztori hivatás mellett és azon belül lehet ezt leginkább végezni” – kerül szóba újra a gyerekekkel való foglalkozás. Úgy véli, a Mezőszéki szórványmunkának van leginkább szüksége lelkészekre. Az Angyaltábor másik célja, a gyerekek szeretetteljes nevelése mellett, a magyarmentés, erre pedig leginkább a Mezőszéken lenne igény.

Az Angyaltábor mottója „Tanuljatok jót tenni” (Ézs 1,17a), amely találóan foglalja össze Enikő és a teljes szervezőcsapat szeretetteljes tevékenységének, valamint a gyerekek nevelésének lényegét egyaránt. Aki segíteni szeretné munkájukat, felveheti a kapcsolatot az Angyaltábor Egyesület bármely képviselőjével a szervezet honlapján vagy Facebook-oldalán keresztül. „Amint Jézus mondta: aki befogad egy ilyen kisgyermeket az én nevében, az engem fogad be (Mt 18,5) – ez az, ami erőt adott ezen az úton.”

Nemcsak fizikailag, lelkileg is gyógyítani kell

Beszélgetés dr. Vajas Tímea orvosnővel, az év családorvosa díj kitüntetettjével

Gyerekkorában célul tűzte ki, hogy emberek gyógyítására szenteli az életét. Idén a Kárpát-medencében elnyerte az év családorvosa díjat. Dr. Vajas Tímea hippokrateszi esküjéhez hűen dolgozik, és lelkesen vállalta, hogy elmeséli, milyen a világ egy doktornő szemével.

– Miért választotta a gyógyítás szolgálatát?

– Mindig szerettem segíteni embertársaimon, és úgy gondoltam, ez a pálya áll legközelebb ahhoz, hogy segíteni tudjak. Egy érdekes történet határozta meg a pályaválasztásomat. Tizenhárom éves koromban félrediagnosticsztáltak: mandulagyulladásom volt, de vakbélgyulladással műtöttek, és kómába estem három napra. Ez idő alatt elég sok minden történt velem, fertőzést kaptam. Elhatároztam, ha nagy leszek, megpróbálok jobb orvos lenni, mivel a kóma oka az volt, hogy az altatóorvos túl nagy dózist adott.

– Mire készítették fel egyetemi éveit?

– Magyarul lenni Kolozsváron az orvosi egyetemen nem könnyű dolog. Sokszor értetlenül néztek rám a társaim, hogy miért Kolozsváron, és miért nem Marosvásárhelyen vagyok. Az a véleményem, ha valaki jó szakember akar lenni, mindkét nyelven meg kell tanulni azt a szakmát, amiben dolgozik. Ezért úgy döntöttem, Kolozsvárt választom. Nem volt könnyű, sokszor kiközösítettek, főleg az első két évben. Ezért harcolnom és bizonyítanom kellett, végül sikerült elfogadniuk.

– Milyenek voltak a gyakornoki évek?

– Voltak kollégák, akik szívesen szántak időt kezdő orvosokra is, és megmutatták, mire kell odafigyelni. De volt az ellenkezőre is példa. Biztos sokan tapasztalták, hogy a kórházakban sok a bürokrácia, sok a papírmunka, és mindig rohanni kell valamiért, ezért van az, hogy a szakmát sokszor el kell lopni.

– Miért döntött úgy, hogy a családorvosi szakterületen fog dolgozni?

– Úgy gondolom, ez az egyedüli szak, ahol egy kicsit továbbléphetek bármilyen szinten. Továbbképezhetem magam, mivelhogy a családorvos picit gyerektől kezdve akár százéves korig foglalkozik a beteggel. Ezért mi gyerekgyógyászok vagyunk, gyakran pszichológusok, mivel a lelki világukkal is foglalkozunk, szóval ez sokkal tágabb terület.

– Milyen egy átlagos napja, amikor bemegy a rendelőbe: mi a családorvos feladata, milyen felelősséggel jár a munkája?

– Mivel nekünk minden korosztályból van páciensünk, ezért két típusú konzultációnk van. Az egyik, amikor az idős bácsi eljön, és elmondja a tüneteit, majd felírjuk neki havi vagy kéthavi szinten ugyanazokat a gyógyszereket. Emellett megmértem a vérnyomását, megkérdelem, hogy érzi magát. Aztán van a másik fajta konzultáció, amikor eljön a beteg, de nem tudok róla semmit, és elmondja a panaszokat. Ilyenkor több időt szánunk a betegre, holott nekünk a rendszer tizenöt percet enged meg, de úgy gondolom, ez nagyon kevés. Miután megtörtént a kivizsgálás, felírjuk neki a kezelést.

A feladataim nem csupán ennyiből állnak. Néha otthoni kezelésekre járok, szoktam látogatni a kisbabákhoz, idősekhez vagy más sürgős helyzetekhez. Mindezek mellett, amikor otthon vagyok, szoktam Facebookon, internet-

ten, sms-ben is konzultálni, vagy legalábbis tanácsokat adni.

– Fontosnak tartják páciensei, hogy ön magyar szakorvos?

– Nagyon. Az én praxisom 85–95 százalékára magyar nyelven beszélő emberekből, betegek-ből áll, és többnyire idősek, ezért fontos nekik, hogy saját anyanyelvükön mondják el azt, mit éreznek. Vannak esetek, amikor elküldöm valamilyen szakorvoshoz őket, és megkérdelem, nem tudnék-e magyar orvost ajánlani. Ilyenkor szoktam egy listát készíteni, hogy amikor értesülök egy-egy magyar szakorvosról, akkor hozzá küldjem a betegeimet. Sajnos Kolozsváron nem sok magyarul beszélő orvos van.

– Mi az, amire családorvosként a legnagyobb hangsúlyt fekteti?

– Az, hogy holisztikusan kezeljem a páciens-t. Nemcsak fizikailag, hanem pszichikailag és lelkileg is. Minden betegség lelki okokra is visszavezethető, és ha csupán a fizikai részét kezel-m, a páciens csak félig vagy egyáltalán nincs kezelve, a tünetek állandóan előjönnek. Mindig oda kell figyelni, hogy egy ember nemcsak hús-vér, hanem lélek is.

– Milyen volt, amikor átvehette a díjat az év családorvosaként?

– Hatalmas meglepetés volt számomra, mivel e pályázatot az önkormányzatok, páciensek, kórházvezetők írják. Ezért mi, orvosok erről nem tudunk, csak amikor a díjátadásra kerül sor. Azért is volt meglepetés számomra, mert amikor értesítettek, menjek Budapestre a díjátadó ünnepségre, nem volt benne a meghívásban, hogy díjat kapok. Természetesen azért reménykedtem, hogy hátha mégis. A kollégáim idősebbek, mint én, ezért sem gondoltam volna, hogy én kapom. Amikor meghallottam a nevem, akkor éreztem, megéri ezt a pályát választani, megéri sokszor hétvégéket feláldozni, mert az orvosnak az jó visszajelzés, hogy a páciens értékeli azt, amit mi naponta végzünk.

– Az asszisztensképző intézetben is tanít. Mire ösztönzi diákjait?

– Mindig elmondom nekik, hogy ezt a pályát csak az válassza, aki szereti. Az egészségügyben nem lehet olyan tudattal dolgozni, hogy jó fizetésem van, vagy milyen jó dolgom lesz valamelyik kórházban. Mert ha nem szereti a szakmát, akkor nem tud áldozatokat hozni, és itt sok áldozatot kell hozni. A beteg is, akivel a kórházi ágy nál naponta találkozik, megérzi, hogy ha szívesen végzi a munkáját, de azt is, ha nem. Azt is szoktam hangsúlyozni, maradjanak itthon, mert fontos, hogy a fiatalok ne menjenek el, itthon is van munkalehetőség. Egyre több klinika nyílik, egyre több magánkórház van Kolozsváron és Erdély más településein is. Ezért biztatom őket, hogy maradjanak. Az tévhit, hogy külföldön kolbászból van a kerítés. Igaz, hogy jobb a fizetés, de ott is nagyon meg kell dolgozni érte.

Egyházkerületünk által javasolt díjazott

Az Év Családorvosa a Kárpát-medencében című pályázaton családorvos nem pályázhat, viszont a pályázó lehet páciens, önkormányzat, tisztiorvosi szolgálat, civilszervezet, kórházi osztály, plébánia, lelkesi hivatal, iskola vagy idősek otthona. Vajas Tímea pályázója az Erdélyi Református Egyházkerület püspöke, Kató Béla és a Diakónia Keresztyén Alapítvány főigazgatója, Hegedűs Lajos volt. A pályázatok közül a szakmai zsűri kiválasztotta a két legjobb pályázatot, és azt továbbküldte. Ezt követte a verseny második szakasza, amikor tíz napon keresztül online szavazásra bocsátották a régiókénti jelölteket, és aki a legtöbb szavazatot kapta, az lett a nyertes. A szavazáson a családorvos pácienseinek is lehetősége volt továbbjuttatni házi orvosát.

Vajas Tímea Györgyfalván él, orvosi rendelője a kolozsvári Bethlen Kata Diakóniai Központban van.

ÖRÖM MONDÓ

GYERMEKROVAT

Kedves gyermekek! 😊

Régen a nagycsaládokban az volt a szokás, hogy az étkezésnél a kenyeret az apa szelte meg, az élelt ő osztotta szét. Ő volt a kenyérkereső, ő gondoskodott a családról.

Az Ószövetség idején – Jézus előtt több száz évvel – a zsidók pásztorkodással foglalkoztak. A pásztor nemcsak őrizte, hanem enni és inni is adott a nyájnak: jó legelőre és kúthoz (vagy patakhoz) vitte őket.

Jézus a mi Pásztorunk, aki minden tekintetben gondoskodik rólunk. Az egyik bibliai történet, **az ötezer ember megvendéglése** (Mt 14,13–21; Mk 6,30–44; Lk 9,10–17; Jn 6,1–15) elmondja, hogy hogyan gondoskodott Jézus az őt hallgató sokaságról. Nem utasította el őket, lelki-testi táplálékot adott nekik: tanította, majd vendégül látta őket. A tanítványok nem tudtak mit kezdeni a helyzettel, de Jézus csodát tesz.

Jézus minden embernek testi-lelki jólétet akar. Az ő közelében a kevésből is sok lesz!

Az öt kenyér és két hal

Egy napon kint játszottam a többi gyerekekkel a ház körül, amikor a völgyben hatalmas sokaságot láttunk elhaladni.

– *Jézust követik!* – mondta egyik fiú. – Nekem is látnom kell őt, hiszen még a mi falunkba is eljutott a híre, hogy mennyi csodát tett, s mennyi beteget gyógyított meg! Már szaladtam is a házba, ahol édesanyám éppen vacsorát főzött.

– *Itt van Jézus! Itt, a Galileai-tenger túlsó partján! Áthajózott hozzánk, rengetegen követik. Édesanyám, engedj el, kérlek, hogy láthassam őt! Ígérem, sietek haza.* – S már futottam is volna, amikor édesanyám utánam szólt: *Várj, kisleány! Legalább ezt az öt árpakenyérkét és két szárított halat vidd magaddal*

az útra, vacsoraidő van. Vigyázz magadra! Sötétedésre érijél haza! A Mindenható kíséreljen! – Megöleltem, aztán rohantam is.

Jézus az egyik domboldalon ült a tanítványjaival, sok-sok ember ment oda hozzá. Kicsi voltam, így könnyebben küzdöttem át magam a tömegen. Minél közelebből szerettem volna látni őt! Körülnéztem. *Hányan lehetnek itt? Rengeteg férfi, asszony és gyerek volt mindenütt.*

Jézus kérdezett valamit az egyik tanítványtól, aki felénk mutatott, majd széttárta a karját. Akkor egy másik tanítvány felém intett a kezével. A mellettem álló megszólalt: *Nézd, fiam! András, Péter testvére téged hív!* – Elindultam feléjük, de remegett a kezem, lábam. Mikor odaértem, Jézus rám mosolygott, András pedig ezt kérdezte: *Megosztanád velünk a kenyereket és a halakat? Igen* – mondtam félősen –, *tessék.* Átadtam az öt kis kenyeret és a két halat. Ekkor hihetetlen dolog történt! A tanítványok leültették a fűbe az embereket. Jézus a kezébe vette a kenyereket, felemelte, és az égre tekintve ezt mondta: *Áldott légy, Istenünk, világ Királya, hogy kenyeret sarjasztottál a földből!* – Ezután elkezdte osztani. Mikor nekem adta, kimondhatatlan érzés járt át. Ő meg csak adta és adta, az újabb és újabb kenyereket és halakat. Nem fogyott el, mindenki jóllakásig evett. A tanítványok összegyűjtötték a maradékot. Megszámoltam, tizenkét kosarat töltöttek meg a megmaradt kenyérral.

– *Látod, kisleány? Ötezer férfi, asszonyok és gyerekek laktak jól a vacsorából! Valóban ő az, akit olyan régen vártunk!* – mondta egy asszony.

– *Több maradt, mint amennyi volt!* – mondtam meglepetten. – *Csoda történt!* Amikor felnéztem, láttam, hogy Jézus egyedül vonult el a hegyre. Elindultam haza, hogy elmeséljem a szüleimnek, mennyi Atyánk Jézus kezében hogyan szaporította meg az én kis vacsorámat.

Az „Én vagyok...” mondások

JÉZUS MONDJA:

Én vagyok az élet kenyere:

Én vagyok a világ világossága:

Én vagyok a jó pásztor.

A jó pásztor életét adja a juhokért. (Jn 10,11) aki hisz énbenem, ha meghal is, él. (Jn 11,25) ti a szőlővesszők: aki énbenem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni. (Jn 15,5)

Én vagyok az ajtó:

aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága. (Jn 8,12) senki sem mehet az Atyához, csak én általam. (Jn 14,6)

Én vagyok a feltámadás és az élet,

Én vagyok az út, az igazság és az élet;

Én vagyok a szőlőtő,

az első és az utolsó, a kezdet és a vég. (Jel 22,13) ha valaki rajtam át megy be, az megtartatik, bejár és kijár, és legelőre talál. (Jn 10,9)

Én vagyok az Alfa és az Ómega,

aki énhozzám jön, nem éhez meg, és aki énbenem hisz, nem szomjazik meg soha. (Jn 6,35)

Keresztrejtvény

Jézus példázatai és csodái

1. A – Csak a jó földre esett mag hoz sokszoros termést. (Mt 13,1–23)
2. A lecsendesítése. (Mk 4,35–41)
3. Jézus a tengeren jár. – Az és hit csodája. (Jn 6,16–21)
4. A kánai – A víz borrá változtatása. (Jn 2,1–11)
5. Péter hal..... (Lk 5,1–11)
6. A fügefája. (Lk 13,6–10)
7. Az juh. (Lk 15,1–7)
8. A tékozló (Lk 15,11–12)
9. A és a kovász. (Mt 13,31–35)
10. Az ötezer és a négyezer megvendéglése. (Mt 15,32–39; Mk 8,1–10)

1.																			

A régi kövek életnek adnak helyet

Gyülekezeti otthont avattak Szentmátéban

Fotó: Kiss Gábor

1. | Fontos, hogy imáinkat, életünk eseményeit le is zárjuk, áment mondjunk az ő dicsőségére elvégzett tevékenységeinkre.

Bányai Csaba dési esperes beszédében arra hívta fel a figyelmet, hogy a régi kövek életnek adnak helyet, erről tesznek bizonyosságot az épü-

lő óvodák, megújuló kollégiumok és templomok. Ezért kell nekünk is folyton tanúbizonyságot tennünk arról, hogy jó az Úr, aki megáld bennünket.

Juhos János szentmátéi lelkipásztor az egykori felekezeti iskola történetét ismertette. Az épületet a gyülekezet 1936-ban építette, azonban csak rövid ideig tölthette be eredeti rendeltetését, hiszen a kommunista hatalom államosította azt. A visszaszolgáltatás után a község vezetése az épületet 2004–2011 között bérelte, itt működött két óvodai csoport, majd néhány évig kihasználatlanul állt. Az épület felújítása és átalakítása 2015-ben kezdődött el, a gyülekezet anyagi lehetőségeitől függően haladtak az építkezéssel. Bár az eredetileg tervezett költségvetést a gyülekezet meghaladta, akadtak segítők, a svájci HEKS-en keresztül a waldi gyülekezet és a ceglédi gyülekezet is támogatta a helyiek terveit. A közösség ugyanakkor egy másik, vissza nem kapott ingatlanért kapott kártérítést is ebbe az épületbe fektette be, valamint közmunkával és saját anyagi forrásaival is kiegészítette a támogatást.

A cegléd-felszei testvérgyülekezet lelkipásztorja és gondnoka köszöntötte a jelenlevőket, ajándékba egy magyarázó jegyzetekkel ellátott Bibliát adtak.

A hálaadó istentisztelet után az ünneplők átvonultak a templom szomszédságában található épülethez, ahol először emléktáblát lepleztek le, majd Kató Béla püspök megáldotta a házat és annak használóit.

| KISS GÁBOR |

Állj elő, mert küldetésed van!

1. | Ravasz László az elmúlt században úgy fogalmazott, a házasság szent, ha Krisztus jelen van benne. A Szentírás tanítása szerint a párkapcsolat Istentől rendeltetett, mert Isten nem férfit és nőt, hanem emberpárt teremtett. Fontos hogy az emberpár életében, a család életében Krisztus is jelen legyen. Buzogány Emese kitért arra is, hogy a gyerekáldást vállalni kell, és azt valóban áldásként kell fogadni, nem pedig teherként, ahogy sokszor a közbeszédben halljuk.

Észhez kell térnünk, és az abortuszra nemet kell mondanunk, hiszen ennek következményeként tömeges gyilkosságok történtek Európában. A gyerekvállalás hit kérdése, és nem a statisztika javítása miatt kell vállalni. Életfeladatunk, hogy imádkozzunk a családokért, hogy a fiatalok vállalják egymást, mert ez az egyetlen esélyünk a Kárpát-medencében.

Bitán az ifjúsági nap során Müller Lóránd sepsiszentgyörgyi lelkipásztor tartott előadást

És mi van, ha nem vagyok vagány címmel. Az előadó arról beszélt, mennyire kell a trendeknek, a divatnak megfelelni. Végül azzal summázta a mondanivalóját: nem kell feltétlenül vagánnak lenni, úgy vagyunk jók, ahogy Isten teremtett minket.

Csomakőrösön az egyházmegye presbiterinek Szász Tibor András felsősófalvi lelkipásztor tartott előadást a presbiter és a misszió viszonyáról. Az előadó felhívta a figyelmet: a presbiter jelenjen meg presbiteri minőségében minél több gyülekezeti tagnál. Pénteken a konfirmandusok gyűltek össze a barátosi templomban, az eseménysorozat pedig Kovásznán a gyülekezeti nappal zárult. Balogh Zoltán esperes köszöntése után a jelenlevők úrvacsorával egybekötött hálaadó istentiszteleten vettek részt. Orbán Lajos lelkipásztor az ágendás beszédében azt a meglepő kérdést tette fel: kell-e neked az úrvacsora? Ha elgondolkodunk, tényleg jogos a kérdés, mert sokszor úgy megyünk el az úrvacsorától, mint ahogy odamentünk. A kérdésmegfogalmazás mellett a válasz is elhangzott: igen, kell, azért is, mert már többször megtapasztalhattuk, hogy könnyebb az Isten erejével továbbmenni. Az úrvacsorázás után a kórustalálkozón több egyházmegyei vegyeskar és dalárda lépett fel.

Az esemény végén hálát adtunk Istennek a találkozásért és a lelki táplálékért. Megköszöntük, hogy a Kálvin-hét eseményei immár tíz éve fogják össze egyházmegyéink gyülekezeti tagjait.

| BARDÓCZ CSABA |

Fotó: Dezső Szabolcs

ÜZENET

ISSN 1223-8848

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400158 Kolozsvár, Eötvös utca (str. Constanța) 1-3. sz.

Telefon: 0731-019404 • Drótposta: uzenet@reformatus.ro

http://www.reformatus.ro/uzenet.html • Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza. • A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Tipográfia: IDEA PLUS

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület Misztótfalusi Kis Miklós

Sajtóközpontjának nyomdájában • Felelős vezető: Dávid Zoltán

